

ТРЮК

Двоє хлопців сидять поруч у старому кріслі, затиснуті з обох боків широкими бильцями. Ти – той, що зліва.

Ти відчуваєш тепло іншого хлопця, а він, немов у сповільненій зйомці, переводить погляд від телевізора до тебе.

– Тобі подобається? – питає він.

Ти киваєш. Він кладе руку тобі на плече і знову відвертається до екрана.

Пізніше ви вдвох хочете випробувати те, що побачили у фільмі. Крадькома берете з кухонної шухляди велику сірникову коробку і біжите з нею в ліс.

Ти перший. Запалюєш сірник і тримаєш його між великим і вказівним пальцями, аж доки той згоряє дотла і гасне. Твої пальці обпечені, але вони й далі тримають почорнілий сірник.

Трюк удався.

Інший хлопець також намагається його виконати. Але йому не вдається. Він випускає сірник із рук.

А тоді ти прокидаєшся і згадуєш, де ти є.

КЛІТКА

Трюк полягає в тому, щоб не звертати увагу. Ні на біль, ні на будь-що інше.

Не звертати увагу – ось ключ до цього трюку, єдиного трюку в місті. Щоправда, це зовсім не місто; це – клітка біля котеджу, оточеного пагорбами, деревами і небом.

Це клітка з одним-єдиним трюком.

ВІДТИСКАННЯ

Рутина – це нормально.

Нормально прокидатися разом із небом і повітрям. Прокидатися в клітці і в кайданах – ну що ж, так має бути. Не можна коритися клітці. У кайданах незручно, але руки гояться швидко і легко, чого ж перейматися?

З овечими шкурами у клітці стало набагато краще. Навіть вологі, вони зберігають тепло. Брезент з північного боку також неабияк допоміг. Тепер є де сховатися від вітру й дощу. А в сонячні спекотні дні навіть є трохи затінку. Сміх та й годі! Почуття гумору також не можна втрачати.

Отож-бо, рутина полягає в тому, щоб прокидатися, коли вдосвіта починає світлішати небо. Не треба ворушити жодним м'язом, навіть очей не треба розплющувати, щоб переконатися, що вже світає; можна просто лежати і вбирати в себе світло.

Найкраща пора дня.

Довкола не дуже багато птахів, хіба що кілька, небагато. Було б добре знати всі їхні назви, але ти й так розрізняєш їх по голосах. Чайок немає, і над цим варто замислитися, і ще немає білих слідів від літаків. Вітер удосвіта зазвичай майже не відчутний, а повітря чомусь видається теплішим саме перед світанком.

Тепер можеш розплющити очі і кілька митей насолоджуватися сходом сонця, що нині намалював тонесеньку рожеву смужку поверх вузької стрічки хмар, які зачепилися за невиразні зелені пагорби. І в тебе ще є хвилина, можливо, навіть дві, для того, щоб зібратися з думками, перш ніж з'явиться вона.

Треба тільки мати певний план, і найкраще продумати його заздалегідь, ще з вечора, щоб потім, не замислюючись, почати діяти. Здебільшого план полягає в тому, щоб виконувати накази, але не щодня, і не сьогодні.

Чекаєш, аж поки вона з'являється і жбурляє тобі ключі. Ти ловиш ключі, звільняєш від кайданів ноги, розтираєш кісточки, даючи їй знати, якого болю вона завдає, знімаєш наручники з лівої руки, тоді з правої, встаєш, відмикаєш дверцята клітки, кидаєш їй ключі й виходиш назовні з опущеною головою, ніколи не дивлячись їй у очі (хіба що це була б частина іншого плану), потираєш собі спину й, можливо, тихенько стогнеш, а тоді прямуєш до грядки, щоб помочитися.

Інколи вона, звісно, намагається тебе збаламутити, змінюючи рутину. Часом замість фізичних вправ ти маєш виконувати якусь роботу по господарству, але зазвичай усе починається з відтискань. Ти вже знаєш про це, хоч ще тільки застібаєшся.

– П'ятдесят.

Вона каже це неголосно. Знає, що ти все чуєш.

Як завжди, ти не квапишся. Це незмінна частина плану.

Нехай вона зачекає.

Розтираєш праву руку. Металевий браслет, що під наручниками, вгризається в неї, залишаючи глибокі шрами. Загоюєш правицю, відчуваючи немовби легеньке дзижчання. Розминаєш шию, плечі, знову шию, а тоді завмираєш